

Nadirdir Bu Yoldan Geçen

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 09 Ekim 2014

Tutuklu düşlerin utangaç sitemleri ta derinden arşı alaya uzanan...

Bitimsiz arzuların sakıncalı vuslatı istem dışı...

Kırık bir yüreğin burkan haykırışı duyulmayacak kadar kısık ve usul usul.

Nadirdir bu yoldan geçen: Bakan gözler kör ve sığıntı yalnızlığım izbelerde gizli saklı.

Haydi, vurun, vurun bir kez daha; acımadan ve defalarca.

Sökün yüreği sökün ki huzura ersin nefretin yoz ve bitimsiz öfkesi.

Çok görün, hatta yok sayın ve kerelerce susun. Susun da yadsıdığınıza vakıf olayım şu saf ve bakir ovalarda at koşturan dipsiz hayallerimle.

Gülsem ne çıkar ağlasam ne fayda.

Sızsam karanlık ve kuytu bir köşede ve sarhoş olsam içmeden... Mezem hüznün olsa ne çıkar. Haydi, söyleyin ve tek bir neden gösterin mutluluk gizlenmiş iken badem gözlerinde o vefasızın. Gamzelerde yankı bulan o tutumsuz duygular çağlasa ne çıkar. Yana yakıla uzatsam elimi uzanıp da dokunur musunuz. Çetrefilli hayatlar ne verir ki kıymet bilmez bir gönül eşlik ederken. Ben gönle gönül demem içinde demlenmiyorsam. Ve susarım her serzenişte. Güller solarken ben solmuşum çok mu. Hazan ağlarken ben sele kapılmışım, boğulsam ne çıkar. Yüzmeyi öğretmedi babam. Burnumun ucunu görmedim ömür boyu. Hanlar, saraylar istemedim ki. Kuru başıma, bir lokma ekmek yeterdi bana.

Doyumsuz kim ise nazarımda varsın yıksın ortalığı virane olmuş, yegâne korunak çoktan çalınmış ise çok mudur varlığım çoktan kaybolmuşken...

Aylardan savrukluğ, günlerden yoksunluk ve saatler beni vururken, duvarlara vuruyorum başımı. Kan revan içinde şu bitik yürek, kıt kanaat geçinip giderdim oysa. Yeterdim, yetinirdim "yeter" diye haykırsam da içten içe...

Alı al moru mor duvarlar. Ela gözlerde çınlayan haykırışlar sessizce ve gönül gözüyle hayat bulurken engin varlığımın sınır dışı edilmiş ve çoktan ihlal edilmiş kavrukluğunda.

Hörgücümde sabır,
Başımda sevda
Elimde kırık bir saz
Elimden geldiğince bitimsiz niyaz.

Mihenk taşı imiş nihayetsiz ve istifli, katmerli duygular. Tahakkuk etmiş o kurallar çoktan vadesini doldurmuş. Yakındır infaz saati. Bitimi şu izafi ömrün dudaklarınızdan çıkacak tek bir sözde gizli.

Ha dün, ha bugün hatta hiç var olmamış yoksunluğunda ne varsa katkı yapmıştım yanına ömrün...

Yine de, yeniden ve her şeye rağmen doğuyorum her yeni gün: Bazen batıdan doğuyorum uzatıp başımı keşfetmeye çalışırken. Ve doğudan batıyorum kasveti tıkkarken çöpe. Çok şey borçluyum ve bir o kadar alacağım var. Çetelesini tutuyorum dostumun, düşmanımın. Denge kayıp gitmiş. Nedense eşleşmiyor şu bozuk kefeleler. Kilolarca birikmiş onca kirli yükü atıyorum derinlere ve sıvazlıyorum sırtını mutluluğun çapkınca göz kırparken uzaklardan.

Göreceli ve izafi boyutu şu evrenin serili iken ayaklarımın altından çekiyorum perdeyi ardına kadar ve konaklıyorum odalardan birinde: Biraz loş ve belki kırık dökük eşyalar ve derken ayaklanıyorum bir akşam vakti tutarken elini özlemin. Koşuyorum koşabildiğim kadar, kan ter içinde uyanırken uykularımdan şükrediyorum yaşadığım için.

Her uyku bir ölüm, her ölüm bir sancı ve her bir sancı yeniden doğuşu müjdeliyor.

Seviyorum belki de yok olmayı ve yoktan var eden Yaratan'a dayıyorum başımı her yeni gün.

Sızım dinerken yeniden açıyorum perdeyi davetkâr gün ışığı eşlik ederken. Nasıl geçirim kendimden, nasıl geçirim sevmekten bin kez ölsem de.

Palazlanmış sayısız ihtimal nöbet tutarken ve sessiz parlaklığında güneşin, kamaşırken gözlerim saldım tüm üzücü gönüllü sürgünü iken ömrün. Olmaz mıyım, olmadım mı bin kez ölsem de yeniden kucaklaşmayı beklerken o nüktedan kader çizse de rotamı ilk günden beri...